

komme til at bære de Udgifter, der falde paa dem, men naar man af Hensyn til de mange maa Kjøbstæder, som vi have her i Landet, antager, at en Fordeling overhovedet er nødvendig, saa har uinegtelig den af den høitærede Regjering foreslaaede meget for sig. Den er nylig godkjendt ved 2 Love, som Rigsdagen har vedtaget, Loven af 14de Marts 1867 om Fattiges Hjemsendelse og Loven af 1ste Mai 1868 om forskjellige Udgifter i Anledning af Epidemier, og den har endelig det for sig, at den Kreds, paa hvilken Fordelingen skal ske, ligger under den samme Overvørgighed. Derfor er imidlertid en enkelt af disse Udgifter, navnlig Delinkventudgifterne, som man ikke mener, det vil være principrigtigt at fordele paa Amtskredsene, Kjøbstæderne og Amtsraads-kredsen indenfor samme Amt i Forening, da forekommer det mig rigtigt nok, at den Anstuelse, som er udviklet i den Udvalgsbetænkning, der blev afgiven for to Aar siden, har meget for sig, den nemlig, at Delinkventudgifterne bør ligeså over hele Landet. For denne Ordning taler jo ogsaa den Omstændighed, at det vel ikke vil være saa mange Aar, inden der vil finde en Omdeling af Netskredsene Sted, som vistnok ikke vil holde sig indenfor Amtsgrensene, hvorfor der da nødvendigvis maa ske en Fordeling af denne Slags Udgifter i andre Kredse end Amtskredsene. Det forekommer mig ogsaa, at der i selve disse Udgifters Beskaffenhed er meget, der kan tale for at ligne dem over hele Landet. Det har viist sig, at disse Udgifter ikke ere særdeles trykkende, og jeg tror ikke, at det vil medføre nogen egentlig Fare, om man lader Kjøbstæderne selv udrede dem hver for sig, idet Regjeringen jo efter Frdn. 15de September 1832 har Myndighed til med Hensyn til enkelte større kriminelle Sager at udstreffe Fordelingen af Udgifterne over en større Kreds; men anser man det uundgaelig nødvendigt at fordele disse Udgifter, saa tror jeg nok, at Sagen vilde kunne føres igennem paa den letteste Maade ved en Fordeling over det hele Land. Jeg ser ikke rettere, end at de Vanskeligheder, der opstilles mod en saadan Fordeling ikke ere særdeles afgjørende. At der vil blive paaført Ministeriet et Arbejde ved at fordele Udgifterne, er vel saa; men jeg antager, at det meget vel kunde overlades Amtene at gjennemgaa Beregningerne paa en saadan Maade, at der egentlig ikke vilde behøves noget Revisionsarbejde af disse Beregninger i Ministeriet. De Udgifter, som henhøre under Delinkventudgifterne, dele sig nemlig i visse bestemte Poster og kunne reguleres forud næsten i alle Tilfælde. Det er jo Baretægtspengene, Udgifterne til Arrestanternes Forpleining og Transportomkostningerne fra Fængslet til Straffeanstalten, eller naar en Arrestant i en eller anden Anledning skal føres et andet Sted hen. Alle disse Udgifter kunne reguleres og ere jo til dels regulerede ved bestemte Forskrifter, saa at Amtmændene ved at følge en given Instruktion ved Gjenmefsynet vilde

kunne gaa frem efter de samme Regler, og derved vilde det Arbejde, som paaføres den overordnede Bestyrelse, ikke blive af noget synderligt Omfang. Vi have jo desuden mange andre saadanne Fordelinger, som gaa over større Kredse. Vi have f. Ex. en Fordeling med Hensyn til Udgifterne til Sindsygeanstalterne, der, saavidt jeg mindes, sker i Ministeriet, og hvor der ligeledes finder en Fordeling Sted over Amtsraadskredsene i Sylland for sig og i Østifterne for sig. Jeg kan saaledes ikke tro, at dette Arbejde vil være saa særdeles stort. Naar det er ansøgt, at en Fordeling over hele Landet vilde være betænkeligt, fordi man derved maatte vilde formindste den Spore til at bringe Politivæsenet paa en bedre Fod, som for Kjøbstæderne skulde ligge deri, at de udrede Delinkventudgifterne, idet disses Størrelse til en vis Grad skulde afhænge af Politivæsenets Ordning, saa tror jeg, at denne Betragtning ikke er ganske rigtig. Jeg tror, at det kun er i en meget ringe Grad, at Delinkventudgifternes Størrelse retter sig efter Politivæsenets Ordning. Jeg har i det Mindste hørt den Erfaring fra min Administration af forskjellige Amter, at Delinkventudgifterne netop have været allermindst i de Jurisdiktioner, hvor der har været gamle svagelige Netsbetjente. Der har været et Par Jurisdiktioner, som jeg kunde nævne, hvor der i et enkelt Aar næsten ikke forefaldt nogen Delinkventudgift — saa kom der rigtigt nok en Tid, hvor der i de samme Jurisdiktioner blev en overvældende Mængde saadanne Udgifter, da Ting, der vare forsømte, atter bleve indhentede. Delinkventudgifternes Størrelse afhænger af grumme mange Faktorer, hvori Politivæsenets Ordning kun spiller en meget ringe Rolle. Hvorvidt der behøves nogen Revision af Lovgivningen om Delinkventudgifter for at saae disse Udgifter ligne over hele Landet, tør jeg ikke have nogen afgjørende Mening om. Det forekommer mig, at Reglerne for disse Udgifters Udredelse ere overmaade simple og vistnok ikke godt kunne forandres. Naturligvis kunde man lægge enkelte af de Udgifter, som nu henregnes under Delinkventudgifter, særlig over paa Kjøbstæderne og paabyde, at de skulde udredes ligesom f. Ex. Arresthusudgifterne, der jo ikke komme ind under den samme Egning som Delinkventudgifterne, men det er Altsammen saadanne smaa Besøb, hvorom det her dreier sig, at det forekommer mig, at der, hvilkensomhelst Ordning man saa vil vedtage, ikke deri vil være nogen egentlig Fare. Naar jeg taler for en almindelig Fordeling over hele Landet, saa er det ikke, fordi jeg anser den for nødvendig, men jeg gjør det, fordi jeg efter de Forhandlinger, der ere foregaaede baade her og andetsteds, har den Tro, at der er almindelig Stemning for, naar Fordeling skal finde Sted, da at lade den gaa over en større Kreds end Amtets Kjøbstæder og Amtsraads-kredsen.

Svad alle de andre Udgifter angaar, som ere op-